

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 362/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. augusta 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Göblom, Jantárová 30, Košice, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 4 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 19 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] odmieta pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. augusta 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 12 ods. 4 a čl. 144 ods. 1 ústavy a podľa čl. 19 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 13 dohovoru a podľa čl. 14 a čl. 17 dohovoru.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

«A-1) Dňa 18. 11. 1997 (pred takmer 18 rokmi) bol v denníku s názvom „Košický večer“ uverejnený článok „Stanovisko 1. FC“, ktorý obsahoval nepravdivé a pravdu skresľujúce údaje, ktoré sa dotkli občianskej cti navrhovateľa [REDAKOVANÉ] s ťažkými existenčnými dôsledkami voči jeho osobe (dôkaz č. 1);

A-2) Bez akýchkoľvek pochybností bola toho dňa vydavateľom denníka „Košický večer“ Cassovia Press, a. s. (dôkaz č. 2) s postavením a právnou zodpovednosťou v zmysle v tom čase platného „Zákona č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači a o ostatných hromadných informačných prostriedkoch“ (v ďalšom pôvodný tlačový zákon č. 81/1966 Zb. - § 10 ods. 1 v znení: „Za periodickú tlač zodpovedá vydavateľ, za ostatné hromadné informačné prostriedky príslušná organizácia, na ktorú sa vzťahujú všetky ďalšie ustanovenia platné pre vydavateľa“);

A-3) Bez akýchkoľvek pochybností bol toho dňa šéfredaktorom denníka „Košický večer“ [REDAKOVANÉ] (dôkaz č. 2) s postavením a právnou zodpovednosťou v zmysle pôvodného tlačového zákona č. 81/1966 Zb. (§ 10 ods. 2 v znení: „Z poverenia vydavateľa riadi hromadný informačný prostriedok šéfredaktor...“);

A-4) O právnych vzťahoch medzi šéfredaktorom a vydavateľom hovoril § 10 ods. 3 pôvodného tlačového zákona č. 81/1966 Zb...

A-5) Keďže vtedajší šéfredaktor denníka „Košický večer“ [REDAKOVANÉ] dňa 05. 01. 1998 odmietol uverejniť opravu nepravdivých alebo pravdu skresľujúcich údajov (dôkazy č. 3, č. 4), ktoré sa dotkli občianskej cti navrhovateľa [REDAKOVANÉ] s ťažkými existenčnými dôsledkami voči jeho osobe, bola predmetná záležitosť v plnom súlade

s pôvodným tlačovým zákonom č. 81/1966 Zb. (§ 19 ods. 1, § 20 ods. 1) predložená Okresnému súdu Košice II (26. 01. 1998) - dôkaz č. 5 s následným zaplatením požadovaného poplatku (26. 05. 1998) - dôkaz č. 6.

A-6) Návrh na začatie konania (dôkaz č. 5) bol navrhovateľom [REDAKOVANÉ] podaný v plnom súlade s ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR;

B-1) Dňa 15. 08. 2002 bola Cassovia Press, a.s. (vydavateľ denníka Košický večer v čase uverejnenia inkriminovaného článku „Stanovisko 1. FC“) vymazaná z obchodného registra;

B-2) Dňa 16. 08. 2002 opäť v plnom súlade s ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozšíril navrhovateľ [REDAKOVANÉ] svoj návrh „o povinnosť uverejniť opravu nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov v hromadnom informačnom prostriedku“ aj o žalobu na ochranu osobnosti podľa ust. čl. 19 ods. 1 Ústavy SR (v zmysle ust. § 20 ods. 2 pôvodného tlačového zákona č. 81/1966 Zb. v znení: „Nedotknuté zostávajú ustanovenia Občianskeho zákonníka o ochrane osobnosti“);

B-3) Dňa 12. 12. 2002 Okresný súd Košice II svojím Uznesením č. 29C 35/98-135 nepripustil rozšírenie návrhu navrhovateľa aj na ochranu osobnosti (dôkaz č. 7);

B-4) Napriek podanému odvolaniu Krajský súd v Košiciach dňa 30. 01. 2004 svojím Uznesením č. 13 Co342/03-183 (dôkaz č. 8) odmietol odvolanie proti výroku o nepripustení zmeny návrhu navrhovateľa (s rozšírením aj na ochranu osobnosti), čím navrhovateľovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] odmietol možnosť uplatnenia ústavne zaručeného práva v zmysle ust. čl. 19 ods. 1 Ústavy SR (v znení: „Každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena“);

C-1) Po nadobudnutí právoplatnosti Uznesenia Krajského súdu v Košiciach č. 13Co342/03-183 zo dňa 30. 01. 2004 (dôkaz č. 8) sa predmetom konania vedeného na Okresnom súde Košice II pod č. k. 29C 35/1998 stala výhradne „povinnosť uverejniť opravu nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov v hromadnom informačnom prostriedku“;

C-2) V zmysle ust. čl. 144 ods. 1 Ústavy SR sa od príslušných súdov Slovenskej republiky (Okresný súd Košice II, Krajský súd v Košiciach, Najvyšší súd Slovenskej republiky) prednostne očakávalo zabezpečenie aplikácie práva v zmysle ust. § 20 ods. 1

v tom čase platného „Zákona č. 81/1966 Zb. o periodickej tlači a o ostatných hromadných informačných prostriedkoch“ s dôkazným bremenom na strane odporcov;

C-3) V zmysle ust. čl. 144 ods. 1 Ústavy SR a v súlade so zásadou *iura novit curia* („súd pozná právo“) bolo základnou povinnosťou súdov preskúmať podmienky konania a postupovať od 1. júna 2004 podľa § 103 O. s. p. [v znení: „Kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania)“] a podľa § 104 ods. 1 O. s. p. [v znení: „Ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví“]. Zásada *iura novit curia* totiž neznamená len to, že súd pozná právo, ale aj to, že si je zároveň vedomý účinkov, ktoré právo v podobe, v ktorej ho súd aplikuje, vyvoláva vo vzťahu k procesnoprávnemu alebo hmotnoprávnemu postaveniu nositeľa práva na súdnu ochranu svojich práv (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 59/00 z 20. decembra 2001);

D-1) Od začiatku konania na Okresnom súde Košice II (č.k. 29C/35/1998) pred takmer 18 rokmi (od 26. 01. 1998) až do nepochybniteľného zániku predmetnej periodickej tlače najneskôr dňa 01. 06. 2004 (zánik denníka „Košický večer“) ani jediný šéfredaktor v súbehu s právnou zodpovednosťou jednotlivých vydavateľov denníka „Košický večer“ (viď § 10 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 19 a § 20 pôvodného tlačového zákona č. 81/1966 Zb.) nepreukázali pravdivosť ohováračských údajov v článku „Stanovisko 1. FC“ z 18. 11. 1997, pretože ani jediné pojednávanie na Okresnom súde Košice II (č. k. 29C/35/1998) sa neuskutočnilo k meritu veci o „uloženie povinnosti uverejniť tlačovú opravu nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov v hromadnom informačnom prostriedku“ s dôkazným bremenom na strane odporcov (dôkazy č. 9 - č. 16);

D-2) Bez akýchkoľvek pochybností po výmaze spoločnosti Cassovia Press, a. s. z Obchodného registra (15.08.2002) bola vydavateľom denníka „Košický večer“ Media Max a.s. (ktorá pod zmeneným názvom MILABEL, a. s. v likvidácii figuruje dodnes vo veci v rozpore so zákonom ako odporca) do 25. 05. 2004 s postavením a právnou zodpovednosťou vydavateľa a ním určených šéfredaktorov v zmysle v tom čase platného pôvodného tlačového zákona č. 81/1966 Zb. (§ 10 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 19 a § 20);

D-3) Právne skutočnosti uvedené v predchádzajúcich bodoch D-1), D-2) nastali bez akéhokoľvek zavinenia zo strany navrhovateľa, ako o tom jednoznačne svedčia

nasledujúce nálezy a súdne rozhodnutia najvyššej právnej sily v Slovenskej republike a Európskej únii:

- Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. II. ÚS 152/02 zo 16. apríla 2003 (rozhodnutie: „1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II vo veci vedenej pod sp. zn. 29 C 35/98 porušené bolo“);

- Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. I. ÚS 129/06-67 z 28. júna 2007 (rozhodnutie: „1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 152/02 zo 16. apríla 2003 postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 29 C 35/98 porušené bolo“);

- Judgment Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu z 27. novembra 2007 -Application no. 33827/03 – Case of Matia v. Slovakia (... „THE COURT UNANIMOUSLY 1. Declares the complaint concerning the excessive length of the proceedings admissible and the remainder of the application inadmissible; 2. Holds that there has been a violation of Article 6 § 1 of the Convention“);

D-4) Na základe jednoznačne preukázaného a viacnásobne opakovaného porušenia základných práv navrhovateľa [REDAKOVANÉ] v konaní vedenom na Okresnom súde Košice II pod sp. zn. 29 C 35/98 [viď predchádzajúci bod D-3)] nastali postupom času bez akéhokoľvek zavinenia zo strany navrhovateľa také nedostatky podmienok konania „o uloženie povinnosti uverejniť tlačovú opravu nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov v hromadnom informačnom prostriedku“, ktoré nemožno odstrániť:...

D-5) Na základe horeuvedených bodov všetci tí, ktorí v konaní „o uloženie povinností uverejniť tlačovú opravu nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov v hromadnom informačnom prostriedku“ vystupovali ako účastníci od začiatku konania (26. 01. 1998) do 01. 06. 2004, najneskôr dňa 1. júna 2004 stratili spôsobilosť a procesnú

spôsobilosť [§ 237 ods. b), ods. c) O. s. p.] byť účastníkmi konania vo veci o uloženie povinnosti uverejniť opravu nepravdivých údajov z dôvodu zániku predmetnej periodickej tlače denník „Košícký večer“ zároveň so zánikom vydavateľa a šéfredaktora, zodpovedných za vydávanie tejto periodickej tlače, a to bez akéhokoľvek zavinenia zo strany navrhovateľa;

E-1) Dňa 14. 11. 2014 podal navrhovateľ [REDAKOVANÉ] na Najvyšší súd Slovenskej republiky „Dovolanie v zmysle usl. § 236 a nasl. O. s. p.“ (dôkaz č. 23), pričom napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu bolo Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Co/366/2013-689 - 7298899004 zo dňa 24. septembra 2014 (dôkaz č. 24) v súbehu s Uznesením Okresného súdu Košice II č. k. 29C/35/1998-655 - IČS: 7298899004 zo dňa 3. júna 2013 (dôkaz č. 25);

E-2) V predmetnom dovolaní (dôkaz č. 23) navrhovateľ [REDAKOVANÉ] navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby po dôkladnom preskúmaní podmienok konania (v období po zániku denníka „Košícký večer“ k 01. 06. 2004) „o uloženie povinností uverejniť tlačovú opravu nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov v hromadnom informačnom prostriedku“ (vedeného na Okresnom súde Košice II vtedy už takmer 17 rokov pod č. k. 29C/35/1998), rozhodol nasledovne:

- ODLOŽIL vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia pred rozhodnutím o dovolaní;
- ZRUŠIL Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Co/366/2013-689 -7298899004 zo dňa 24. septembra 2014 pre zmätočnosť konania;
- ZRUŠIL Uznesenie Okresného súdu Košice II č. k. 29C/35/1998-655 - IČS: 7298899004 zo dňa 3. júna 2013 pre zmätočnosť konania;
- DEFINITÍVNE ZASTAVIL KONANIE v zmysle ust. § 103, § 104 a § 107 O. s. p. pre také nedostatky podmienok konania „o uloženie povinnosti uverejniť tlačovú opravu nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov v hromadnom informačnom prostriedku“, ktoré nemožno od 01. 06. 2004 odstrániť;

E-3) Najvyšší súd Slovenskej republiky (porušiteľ v 1. rade) však ani NEODLOŽIL vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia pred rozhodnutím o dovolaní, ani NEZRUŠIL Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Co/366/2013-689 - 7298899004 zo dňa 24. septembra 2014 pre zmätočnosť konania, ani NEZRUŠIL Uznesenie Okresného súdu Košice II č. k. 29C/35/1998-655 - IČS: 7298899004 zo dňa 3. júna 2013 pre zmätočnosť

konania, ani DEFINITÍVNE NEZASTAVIL KONANIE v zmysle ust. § 103, § 104 a § 107 O. s. p. pre také nedostatky podmienok konania „o uloženie povinnosti uverejniť tlačovú opravu nepravdivých a pravdu skresľujúcich údajov v hromadnom informačnom prostriedku“, ktoré nemožno od 01. 06. 2004 odstrániť;

E-4) Najvyšší súd Slovenskej republiky (porušiteľ v 1. rade) svojím Uznesením č. k. 6Cdo 98/2015 zo dňa 26. mája 2015 DOVOLANIE ODMIETOL (dôkaz č. 26);

F-1) Nepreskúmaním podmienok konania v zmysle ust. § 103, § 104 a § 107 O. s. p. a odmietnutím dovolania v Uznesení č. k. 6Cdo 98/2015 zo dňa 26. mája 2015 Najvyšší súd Slovenskej republiky vytvoril bezprecedentný právne zmätočný stav, pretože napriek údajnému zastaveniu konania v zmysle zmätočného Uznesenia Okresného súdu Košice II č. k. 29C/35/1998-655 - IČS: 7298899004 zo dňa 3. júna 2013, ktoré bolo údajne potvrdené zmätočným Uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Co/366/2013-689 - 7298899004 zo dňa 24. septembra 2014, konanie č. 29C/35/1998 naďalej pokračuje [viď opravné Uznesenie Okresného súdu Košice II č. 29C/35/1998-702 zo dňa 04. 12. 2014 a „ODVOLANIE v zmysle ust. § 201 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (O. s. p.)proti Opravnému uzneseniu Okresného súdu Košice II č. k. 29C/35/1998-702 7298899004 zo dňa 4. 12. 2014“ z 23. decembra 2014 (dôkazy č. 27 a č. 28)]...»

V petite podanej sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví:

„1. Porušenie základných práv a slobôd navrhovateľa v zmysle Práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa ust. čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v súbehu s ust. čl. 12 ods. 4 Ústavy SR a v súbehu s ust. čl. 144 ods. 1 Ústavy SR.

2. Porušenie základných práv a slobôd navrhovateľa v zmysle Práva na spravodlivé súdne konanie podľa ust. čl. 6 ods. 1 európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v súbehu s Právom na účinný opravný prostriedok podľa ust. čl. 13 európskeho Dohovoru.

3. Porušenie základných práv a slobôd navrhovateľa v zmysle ust. čl. 19 ods. 1 Ústavy SR v súbehu s ust. čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

4. Porušenie základných práv a slobôd navrhovateľa v zmysle Zákazu diskriminácie podľa ust. čl. 14 európskeho Dohovoru v súbehu so Zákazom zneužitia práv podľa ust. čl. 17 európskeho Dohovoru.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Ustanovenie § 20 zákona o ústavnom súde sa v celom rozsahu vzťahuje na sťažnosť podľa § 49 a nasl. zákona o ústavnom súde.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili. Podľa § 50 ods. 1 písm. b) zákona o ústavnom súde musí sťažnosť ďalej obsahovať označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody. Podľa písmena c) citovaného zákonného ustanovenia musí sťažnosť taktiež obsahovať označenie, proti komu smeruje, pričom sa musí uviesť porušovateľ práva identifikáciou najmä orgánu verejnej moci, pred ktorým je sťažovateľ účastníkom konania.

Podľa § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde sa k sťažnosti pripojí kópia právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu.

Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde). Až na výnimky, ktoré v danej veci nie sú relevantné, je ústavný súd pritom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom predložená sťažnosť neobsahuje najmä návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne,

teda takým spôsobom, aby mohol byť východiskom na rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci. Formulácia návrhu na rozhodnutie vo veci samej je neúplná, keďže označenie subjektov, ktoré sťažovateľ považuje za porušiteľov ním označených práv, úplne absentuje a sťažovateľ sa ani nedomáha zrušenia žiadnych rozhodnutí ani iného obdobného rozhodnutia ústavného súdu.

Na základe už uvedeného ústavný súd konštatuje, že návrh na rozhodnutie vo veci samej v predloženej sťažnosti (koncentrovaný v jej petite, pozn.) nezodpovedá právomociam ústavného súdu vo vzťahu ku konaniam o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb. Takýto návrh znemožňuje zároveň ústavnému súdu preskúmať predmetnú sťažnosť aj z hľadiska jej prípadnej zjavnej neopodstatnenosti. Súčasne taký návrh neumožňuje ústavnému súdu vymedziť rozsah, v ktorom by bolo možné sťažnosť prijať na ďalšie konanie (§ 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Tieto procesné predpoklady sa skúmajú jednotlivo a konkrétne vo vzťahu ku každému sťažnosťou napádanému rozhodnutiu, opatreniu alebo inému zásahu.

Ústavný súd zároveň konštatuje, že sťažovateľ prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu, ktorý pravdepodobne koncipoval aj samotnú sťažnosť podanú ústavnému súdu, spolu s návrhom ústavnému súdu nedoručil splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom ani kópiu žiadneho rozhodnutia, resp. iný dôkaz o zásahu do ním označených práv. Predloženie splnomocnenia, ako aj uvedených kópií je pritom povinnosťou vyplývajúcou z už citovaného § 20 ods. 2 a § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s uvedenými nedostatkami ústavný súd pripomína, že tieto nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na takýto postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom, pričom z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, I. ÚS 368/2010, III. ÚS 357/2010, II. ÚS 309/2010, I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010,

III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010). Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady. Osobitne to platí pre všetky zákonom ustanovené náležitosti úkonov, ktorými začína konanie pred ústavným súdom. Aj v tomto ohľade naďalej zostáva v platnosti zásada „vigilantibus iura scripta sunt“, t. j. bdelym patrí právo, a to o to zvlášť, ak ide o osoby práva znalé (napr. advokáta).

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažnosť vykazuje také nedostatky náležitostí predpísaných zákonom, že nie je možné preskúmať splnenie hoci len procesných podmienok konania pred ústavným súdom, a preto ju z uvedeného dôvodu odmietol už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. augusta 2015